

บันทึก

เรื่อง การวินิจฉัยให้รถตกเป็นของรัฐตามมาตรา ๗๘ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๕๐๓/๑๕๖๔๘ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมตำรวจมีหนังสือหารือประเด็นข้อกฎหมายการบริบทที่บัญญัติให้ถือเอารถตกเป็นของรัฐตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๘ วรรคสอง ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่า พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจทางหลวง ๑ ได้ทำการสอบสวนคดีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๘^๑ กรณีกล่าวหาว่า นายประจวบ ทวีสิน ผู้ต้องหา ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน น-๙๔๐๔ จะเชิงเตรา ของนายผิน อินการะเกตุ ประมาทชนกับรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน ข-๖๒๖๔ ปทุมธานี เสียหาย นายพัก ม่วงศรี ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์บาดเจ็บสาหัส นายประจวบ ทวีสิน หลบหนี ไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๑๔.๔๕ น. ที่ถนนรังสิต-ปทุมธานี ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี นายผิน อินการะเกตุเจ้าของรถ ไปแสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่และชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ฝ่ายรถจักรยานยนต์ผู้เสียหายและบาดเจ็บเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๓๕ ล่วงเลยเวลาหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุแล้ว (๑๗ วัน) โดยไม่ได้ตัวนายประจวบฯ ผู้ต้องหา มาสอบสวนดำเนินคดี

พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนคดีเสร็จสิ้นแล้วมีความเห็นว่า รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน น-๙๔๐๔ จะเชิงเตรา ตกเป็นของรัฐตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗๘ วรรคสอง เสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นให้บริบทเป็นของรัฐในส่วนราชการตำรวจ

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่าตามมาตรา ๗๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้ให้ถือว่ารถนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐดังนั้น ถ้าปรากฏข้อเท็จจริง

มาตรา ๗๘ ผู้ใดขับหรือขี่หรือควบคุมสัตว์ในทางซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นความผิดของผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์หรือไม่ก็ตาม ต้องหยุดรถหรือสัตว์ และให้ความช่วยเหลือตามสมควร และพร้อมทั้งแสดงตัวและแจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทันที กับต้องแจ้งชื่อตัว ชื่อสกุล และที่อยู่ของตนและหมายเลขทะเบียนรถแก่ผู้ได้รับความเสียหายด้วย

ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์หลบหนีไปหรือไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่เกิดเหตุ ให้สันนิษฐานว่าเป็นผู้กระทำความผิดและให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดรถคันที่ผู้ขับขี่หลบหนีหรือไม่แสดงตนว่าเป็นผู้ขับขี่ จนกว่าคดีถึงที่สุดหรือได้ตัวผู้ขับขี่ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุให้ถือว่ารถนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดและให้ตกเป็นของรัฐ

เข้าเงื่อนไขตามมาตรา ๗๘ ดังกล่าว รดย่อมตกเป็นของรัฐทันทีโดยผลของกฎหมายนี้ โดยไม่ต้องให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้รถนั้นตกเป็นของรัฐอีกขั้นตอนหนึ่ง

ทั้งนี้ มีเหตุผลว่าบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดเงื่อนไขไว้ชัดแจ้งแล้วว่าถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุ ให้ถือว่ารถนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐ กรณีเมื่อข้อเท็จจริงแห่งคดีอันเป็นเงื่อนไขสำคัญเกิดขึ้นครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย อันได้แก่ เจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุ ย่อมบังเกิดผลทางกฎหมายและเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมายมาตรานี้ที่ต้องการจะลงโทษต่อตัวทรัพย์สินคือรถยนต์ที่ไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หากผู้ใดมีข้อโต้แย้งว่ารถยังไม่ตกเป็นของแผ่นดินก็จะต้องไปใช้สิทธิฟ้องเป็นคดีต่อศาลแพ่งเพื่อเรียกเอารถคืนจากเจ้าพนักงาน มิใช่ให้เจ้าพนักงานต้องฟ้องเป็นคดีเพื่อให้ศาลสั่งให้รถตกเป็นของรัฐอีกขั้นตอนหนึ่งกรณีเทียบเคียงได้กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๒๗^๒ ที่บัญญัติให้กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่ารถตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกคืนเอาภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดเทียบเคียงฎีกาที่ ๑๖๗๓/๒๕๑๒ (ประชุมใหญ่)

กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายและเป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวข้องกับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของบุคคล เท่าที่ได้ตรวจสอบยังไม่พบคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้เป็นแนวว่าจะต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลก่อนหรือไม่ ดังนั้น จึงขอหารือว่า

๑. ตามที่พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๗๘ วรรคสอง บัญญัติให้ถือว่ารถนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐ นั้น ถ้าปรากฏว่าข้อเท็จจริงในคดีครบถ้วนตามเงื่อนไขของบทบัญญัติมาตรา ๗๘ ดังกล่าว รถจะตกเป็นของรัฐทันทีหรือไม่ หรือจะต้องให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้รถตกเป็นของรัฐก่อน

๒. หากไม่ต้องให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้รถตกเป็นของรัฐหน้าทีการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เป็นเงื่อนไขของกฎหมายดังกล่าวเป็นของพนักงานสอบสวนหรือไม่ หรือเป็นของเจ้าพนักงานฝ่ายใด

^๒มาตรา ๑๓๒๗ ภายในบังคับแห่งกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่ารถตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่ง หรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้ามิทราบตัวเจ้าของ ท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี

ถ้าทรัพย์สินเป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สินนั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขายให้จัดการตามควรเพื่อบันทึกรายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้นอาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

๓. หากต้องให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเสียก่อน ถ้าเป็นกรณีไม่สามารถนำคดีขึ้นฟ้องศาลได้ ไม่ว่าจะเป็นเพราะยังจับกุมผู้ต้องหาไม่ได้ หรือยังไม่ทราบตัวผู้ต้องหาหรือผู้ต้องหาถึงแก่ความตายก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในคดีครบถ้วนตามเงื่อนไขของบทบัญญัติมาตรา ๗๘ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการกับรณนั้นอย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ) และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดแล้วมีความเห็น ดังนี้

สำหรับปัญหาที่ว่าตามที่พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๗๘ วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุ ให้ถือว่ารณนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐ ถ้าปรากฏว่าข้อเท็จจริงในคดีครบถ้วนตามเงื่อนไขของบทบัญญัติมาตรา ๗๘ ดังกล่าว รถจะตกเป็นของรัฐทันทีหรือไม่ หรือจะต้องให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้รถตกเป็นของรัฐเสียก่อนนั้น เห็นว่า หลักการในมาตรา ๗๘ วรรคสอง ดังกล่าวสามารถแยกการดำเนินการออกเป็นสองส่วน คือ

ในส่วนแรกที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือผู้ขี่หรือผู้ควบคุมสัตว์หลบหนีไปหรือไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่เกิดเหตุ ให้สันนิษฐานว่าเป็นผู้กระทำความผิดและให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดรถคันที่ผู้ขับขี่หลบหนีหรือไม่แสดงตนว่าเป็นผู้ขับขี่จนกว่าคดีถึงที่สุดหรือได้ตัวผู้ขับขี่” เป็นการให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะยึดรถคันที่ผู้ขับขี่หลบหนีหรือไม่แสดงตนว่าเป็นผู้ขับขี่ไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุดหรือได้ตัวผู้ขับขี่ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการเร่งรัดให้เจ้าของรถติดตามเอาตัวผู้ขับขี่มาแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อจะได้ดำเนินการในทางคดีต่อไป อันจะมีผลเป็นการลดจำนวนผู้ขับขี่ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้วหลบหนี ทำให้ไม่สามารถดำเนินคดีในศาลได้

ส่วนข้อความในส่วนที่สองที่บัญญัติว่า “ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองไม่แสดงตัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในหกเดือนนับแต่วันเกิดเหตุ ให้ถือว่ารณนั้นเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิดหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิด และให้ตกเป็นของรัฐ” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวนี้กระทรวงมหาดไทยได้หารือว่า ถ้าปรากฏข้อเท็จจริงในคดีครบถ้วนตามเงื่อนไขของบทบัญญัติดังกล่าวแล้วรถจะตกเป็นของรัฐทันทีหรือไม่ หรือจะต้องให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รถตกเป็นของรัฐเสียก่อนนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) เห็นว่า การที่ทรัพย์สินของกลางในคดีตกเป็นของแผ่นดินหรือตกเป็นของรัฐแบ่งออกได้เป็น ๒ กรณีคือกรณีที่หนึ่ง ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลถ้าศาลมีคำพิพากษาให้รับ ทรัพย์สินนั้นก็จะตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๓๕๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ส่วนกรณีที่สองนั้นทรัพย์สินของกลางอาจตกเป็นของรัฐหรือของแผ่นดินโดยผลของกฎหมาย ดังเช่นบทบัญญัติในมาตรา ๗๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ ตามข้อหารือนี้ ซึ่งศาลฎีกาเคยพิพากษาว่า

การที่มาตรา ๒๔๔ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ.๒๔๙๗ บัญญัติไว้ว่า ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่ยื่นคำร้องเรียกเอาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ก็ “ให้ตกเป็นของแผ่นดิน” ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัวว่าจะต้องเป็นกรณีที่ไม่มีการฟ้องคดีอาญานั้นต่อศาล ถ้าเป็นกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลแล้วย่อมอยู่ในอำนาจของศาลที่จะพิพากษาให้รับหรือไม่รับของกลางนั้นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓^๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อถือว่าของกลางตกเป็นของแผ่นดินแล้วก็ไม่มีความจำเป็นอย่างไรที่พนักงานอัยการโจทก์จะต้องมาร้องขอต่อศาลให้พิพากษารับของกลางที่ตกเป็นของแผ่นดินแล้วให้ตกเป็นของแผ่นดินอีก (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๗๓/๒๕๑๒)^๔ นอกจากนั้น ยังมีคำพิพากษาฎีกา ที่ ๑๕๕๘/๒๕๐๙^๕ ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาว่าเทวรูปหินอ่อนรูปนารายณ์สี่กรเป็นของโบราณราคาแพง ผังอยู่ใต้ดินบริเวณปราสาทโบราณเป็นโบราณวัตถุและศิลปวัตถุ จำเลยขุดได้และเบียดบังเอาเสีย จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๓๑๘ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔^๖ และเมื่อวินิจฉัยว่าเทวรูปของกลางเป็นโบราณวัตถุและศิลปวัตถุที่ผังทอดทิ้งอยู่ที่ปราสาทเขมซึ่งเป็นปราสาทสร้างโดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของแล้ว เทวรูปของกลางก็ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินตามมาตรา ๒^๗พระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๔เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้เทวรูปของกลางตกเป็นกรรมสิทธิ์ของแผ่นดินโดยเฉพาะแล้ว ศาลก็ไม่ต้องสั่งให้รับเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๓๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา อีก ดังนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) จึงเห็นว่า เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจร

^๓มาตรา ๓๓ ในการรับทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมีอำนาจรับตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับทรัพย์สินดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ

(๑) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือ

(๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด

เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด

“คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๗๓/๒๕๑๒ (ประชุมใหญ่) ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นางฮวย แซ่เช่า จำเลย

“คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๕๘/๒๕๐๙ ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์ โจทก์นางกิมชาง ครอบคอบ กับพวก จำเลย

^๖มาตรา ๓๑ ผู้ใดเก็บได้ซึ่งโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ซ่อนหรือฝังไว้หรือทอดทิ้งอยู่ ณ ที่ใด ๆ โดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ และเบียดบังเอาโบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุนั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^๗มาตรา ๒๔ โบราณวัตถุหรือศิลปวัตถุที่ซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งอยู่ ณ ที่ใด ๆ โดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถอ้างว่าเป็นเจ้าของ ไม่ว่าที่ซึ่งซ่อนหรือฝังหรือทอดทิ้งไว้จะอยู่ในกรรมสิทธิ์หรือความครอบครองของบุคคลใดหรือไม่ ให้ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินผู้เก็บได้ต้องส่งมอบแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วมีสิทธิจะได้รับรางวัลหนึ่งในสามแห่งค่าของทรัพย์สินนั้น

ทางบกพ.ศ.๒๕๒๒ แล้ว รถมอเตอร์ไซด์ตกเป็นของรัฐโดยไม่จำเป็นต้องให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับรถซ้ำอีก และเมื่อได้มีความเห็นเช่นนี้แล้ว ปัญหาที่ว่าถ้าเป็นกรณีไม่สามารถนำคดีขึ้นฟ้องศาลได้ ไม่ว่าจะเป็นเพราะยังจับกุมผู้ต้องหาไม่ได้ หรือยังไม่ทราบตัวผู้ต้องหา หรือผู้ต้องหาถึงแก่ความตายก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในคดีครบถ้วนตามเงื่อนไขของบทบัญญัติมาตรา ๗๘ วรรคสอง พนักงานสอบสวนจะดำเนินการกับรถนั้นอย่างไร จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณา

สำหรับปัญหาที่ว่า หากไม่ต้องให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้รถตกเป็นของรัฐ หน้าที่การวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เป็นเงื่อนไขของกฎหมายดังกล่าวเป็นของพนักงานสอบสวนหรือไม่ หรือเป็นของเจ้าพนักงานฝ่ายใด นั้น เห็นว่า ข้อหาดังกล่าวเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องที่กรมตำรวจจะต้องกำหนดระเบียบวิธีปฏิบัติในการดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

(ลงชื่อ) ม. ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๓๗